

Fearless

Fearless

LAUREN ROBERTS

Vertaald door Tine Poesen

P E L C K M A N S

© 2025, Lauren Roberts en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Oorspronkelijke uitgave: *Fearless*
Text © 2025 Lauren Roberts
Map © 2024 Patrick Knowles
Crown image © 2024 Tas Kyprianou
Crown designed by Howling Moon Headwear
Map designed by Patrick Knowles
Cover designed by Loren Catana
Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd, 1st Floor,
222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

POWERLESS is a trademark of Lauren's Library LLC

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke
voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in
geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de
wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or
made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical,
without prior permission in writing from the publisher.

Zetwerk: Crius Group
Vertaling: Tine Poesen
Foto auteur: Zachary J. Goldsmith

D/2025/0055/214 (paperback)
ISBN 978 94 6383 990 7 (paperback)
D/2025/0055/215 (hardcover)
ISBN 978 94 6383 992 1 (hardcover)
NUR 284/285
THEMA YFHB, 5AS

Ook verkrijgbaar als:
E-book: ISBN 978 94 6234 834 9

pelckmans.be

facebook.com/pelckmans.be

instagram.com/pelckmans.be

*Voor hen die onverschrokken
hun hart volgen.*

PROLOOG

Er zijn niet veel redenen te bedenken waarom twee mensen in het holst van de nacht zouden afspreken, gehuld in mantels.

Het is een kort en onwaarschijnlijk lijstje.

Sommigen worden gedreven door liefde. De meesten door verlangen.

Verlangen naar geld. Naar een doel. Naar wraak.

Heel soms schuilt achter dat verlangen echter ook liefde. Of beter gezegd, een verloren liefde.

Een eerder zonderlinge en zeldzame tegenstelling, die altijd noodlottig blijkt te zijn.

Tegen de muur staat een man geleund, van wie het uitgestreken gezicht verborgen blijft in de gapende kap van zijn mantel.

Hij staat er al een paar minuten en wordt stilaan ongeduldig. De achterdochtige blikken wegen zwaar op zijn schouders. Diep onder die kap schreeuwt iets hem toe dat hij hiermee door moet gaan, een hardnekkige stem die de veel zachtere overtreft, die zegt dat hij weg moet lopen. Die susende stem breekt zijn hart. Hij leunt met zijn hele gewicht tegen de muur, alsof hij zichzelf hier en nu wil verankeren voordat hij deze beslissing neemt en de gevolgen hem onvermijdelijk naar de bodem sleuren.

Een strookje maanlicht glipt door de kieren van de afbrokelende muren van het steegje. Om een onverklaarbare reden geeft hem dat een onbehaaglijk gevoel, alsof bleke vingers zich een weg naar hem toe klauwen.

Hij houdt meer van de zon dan van deze spookachtige tegenpool.

De man recht zijn rug als hij een schim in een mantel ziet naderen. Die blijft voor hem staan en wordt tastbaar, sterfelijk. Waarschijnlijk staan ze oog in oog, maar door hun mantels zijn ze onherkenbaar.

‘Weet je wat je te doen staat?’

De stem van de tweede geheimzinnige gedaante is vol en zacht. Hij heeft het talent om zelfs een nare boodschap fraai te laten klinken.

‘Tot op zekere hoogte’, zegt de eerste man. Zijn afgetrapte laarzen schuifelen over de ongelijke keien. In zijn hoofd wordt de zachte stem die hem aanspoort om weg te rennen van dit onheil nog steeds overstemd.

‘Mooi zo.’ De tweede schaduw schuift een hand in zijn mantel. ‘Ik reken erop dat je me niet teleurstelt.’

‘Ik kan niets beloven.’

De man houdt een dikke geldbuidel omhoog in de koele nachtlucht. ‘Dit zou moeten volstaan om iedereen tevreden te stellen.’

De eerste man pakt de buidel aan en slikt even als hij voelt hoe zwaar de zilverstukken wegen. ‘Dit moet genoeg zijn.’

‘Mooi zo.’ De tweede man gaat zachter praten. ‘Het moet er echt uitzien, begrepen? Zelfs ik moet het geloven.’

‘Daar zorg ik voor’, mompelt de eerste man.

De strijd in zijn binnenste laait weer op. Hij heeft echter geleerd om de constant razende chaos te negeren, en dat doet hij nu ook. Niets kan hem redden van zijn lot. Zelfs die overtuigende, zachte stem niet.

Met een kort knikje van zijn verhulde hoofd glipt de onbekende man weg in een zwerm van schaduwen.

‘Waarom wilt u dit doen?’ De man in gewetensnood kan zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen. Terwijl hij op een antwoord wacht, drukt hij de geldbuidel tegen zijn borst, alsof hij de tastbare zekerheid wil koesteren.

Zelfs de schaduwen lijken gretig dichterbij te komen om mee te luisteren, onbetrouwbaar als altijd.

Gedempt over een schouder klinkt het: ‘Wreedheid komt altijd voort uit liefde.’

Zelfs de meest onwaarschijnlijke bondgenoten verenigen zich om die reden. En zelfs nu ze vermomd in een mantel door de duisternis verhuld worden, hebben deze twee onbekenden meer dan ooit het gevoel dat ze gezien worden.

HOOFDSTUK 1

Paedyn

Een druppel bloed valt op de vloer en ontsiert het smetteloze marmer onder mijn trillende benen.

Met tuitende oren staar ik naar de rode vlek.

Honing. Het is maar honing.

Rode stroompjes vertakken zich langs mijn been, snel genoeg om me aan het wankelen te brengen. Of misschien begint deze troonzaal wel te draaien als de stalen ring om mijn duim, omdat mijn lot langzaam tot me doordringt. Ik kijk knipperend naar de glanzende vloer, naar het uitgeputte meisje dat erin weerspiegeld wordt. Haar gezicht zit onder de vuile vegen, in haar blik schuilt angst voor een toekomst die ze nog niet kent, waarvan ze had gedacht dat ze die nooit zou kennen. Zilverkleurig haar valt tot op haar schouders, net zo bleek als het bezwete voorhoofd waar het tegen plakt. Ze wiegt heen en weer, zoals je zou doen als je danst op de schoenen van een dierbare. Haar handen zijn achter haar rug gebonden, het bloed sijpelt uit haar geschaafde huid.

Ze is een puinhoop. Ze is angstig.

Ze is een toekomstige bruid.

Maar dat kan niet waar zijn. Ik heb alles van hem afgenomen. Hij zal me ervoor ter dood veroordelen. Dat kan toch niet anders?

Plotseling lijkt mijn borstkas te klein. Mijn adem blijft in mijn keel steken, samen met de woordenstroom die ik

inslik. De dood is het lot waar ik me al mijn hele leven op voorbereid, het noodlot dat ik verdien. Ik voel het aan mijn vingertoppen waarop ik eeuwig het bloed van anderen zal zien, aan de nul die als een teken van mijn zwakte boven mijn haperende hart is gekrast.

De dood is de enige constante in mijn leven, als een oude vriend die mijn duistere geheimen aanscherpt tot een wapen. De man met de zeis noemt me zwak en ik hoor alleen *een Nul*. Hij noemt me verdoemd en ik hoor alleen een oprechte belofte. Mijn bebloede vingers reiken naar zijn hand, want zijn nabijheid stelt me gerust.

Nu is er alleen het gesuis in mijn oren en de oorverdoevende stilte van het onbekende.

‘Paedyn.’

Ik verstar op hetzelfde moment als de dreigende mensen om me heen. Hij had me net zo goed een verrader kunnen noemen. Een moordenaar. Een Nul die ons Elitekoninkrijk verzwakt. Onder die namen kent dit hof mij. Het zijn de namen die heel Ilya me toeschreeuwde toen ik in een optocht naar hun koning werd gesleurd. Ze vatten mijn korte, onbeduidende bestaan goed samen.

Mijn ogen glijden langzaam weg van het patroon dat mijn bloed op de vloer heeft geschilderd.

Honing. Het is maar honing.

Opgeblonken schoenen komen in beeld, hun zwarte glans gaat over in een zwarte pantalon. Ik kijk naar de naden in de aansluitende stof die het sterke lichaam eronder bedekt. Als ik mijn doorlichting voortzet naar boven, botsen mijn ogen op de gesp van zijn riem, voordat ze naar het doosje springen dat onschuldig in zijn uitgestoken handpalm ligt. Ik weet wat op dat fluwelen kussentje ligt, ik zie het vanuit mijn ooghoeken schitteren. En toch weiger ik er recht naar te kijken, alsof dat zal voorkomen dat de blinkende boei om mijn vinger wordt geschoven.

Daarboven zie ik zijn gekreukte overhemd. Ik volg elk

knoopje tot mijn blik bij zijn keel en de kraag eromheen blijft hangen. Ik heb hem nog niet aangekeken sinds hij mijn vonnis heeft uitgesproken.

Jij wordt mijn bruid.'

Het is alsof ik weer in de Zuiveringsproeven ben beland, in de uitdagende rol die ik toen moest spelen. Toen kon ik hem ook niet in de ogen kijken, omdat ik niet wilde dat de koning terugkeek.

Maar de man die ik ooit in de groene ogen van zijn zoon weerspiegeld zag, heb ik vermoord. Edric Azer kwelt me alleen in mijn herinneringen aan het gebroken hart dat hij heeft verminkt. Daar heb ik zelf voor gezorgd.

En toch kan ik het niet opbrengen om Kitt aan te kijken. Mijn keel brandt.

Misschien heb ik wel iets gecreëerd wat nog veel erger is dan zijn vader.

'Paedyn.' Zijn stem is verrassend zacht, wat me doet denken aan een tijd dat me dat niet verbaasde. 'Kijk me aan.'

Het is niet de eerste keer dat hij dat zegt als reactie op mijn afgewende blik. Maar er zijn nu veel meer redenen om zijn blik te mijden, namelijk een verleden dat veel erger is dan de gelijkenis met een koning die opdracht had gegeven om mijn vader te vermoorden. Verraad. Verdriet. En koningen die geschiedenis schrijven laten het verleden niet zo snel rusten.

Maar door het vleugje vertrouwde in zijn stem hef ik mijn kin, en mijn ogen gaan van die gekreukte kraag naar de zijne.

Groen. Dat waren ze altijd al, en zullen ze altijd zijn. We kijken elkaar aan. Een misdadiger zonder vader en een zoon die eeuwig zal proberen de zijne trots te maken. Dat waren we altijd al, en zullen we altijd zijn.

En voor het eerst sinds dat gevecht in de arena kijken we elkaar in de ogen.

Zijn mondhoecken krullen omhoog in iets wat te grimmig is voor een glimlach, en te goedaardig voor een grimas. Hij

jaagt me de stuipen op het lijf. ‘De toekomstige koningin van Ilya buigt voor niemand.’

Mijn mond wordt droog bij zijn woorden, terwijl het hele hof naar voren leunt om mee te luisteren. Hun ongeloof is bijna tastbaar en vermengt zich met de wolk van verwarring die boven hun hoofden hangt.

Tientallen priemende blikken prikken in mijn huid. Ze volgen het litteken in mijn nek en het bloed op mijn lichaam. Ze nemen de nieuwe versie van de Zilveren Redder op, degene die de schaar heeft gezet in de lokken die haar die bijnaam hebben opgeleverd. Mijn korte haar kan nauwelijks verhullen dat ik gebroken ben. Dat wordt schaamteloos door mijn lichaam geëtaleerd.

De leden van het hof gapen naar wat ze van mijn verschijning kunnen vergaren. Ik ben de helderziende die verre van helderziend is. Een Nul die op de een of andere manier de Zuiveringsproeven heeft overleefd, hoogverraad heeft gepleegd, hun koning heeft vermoord en hier tegen alle verwachtingen in nog steeds levend voor hen staat.

Op dat moment hoor ik de dood in de donkerste kromten van mijn hoofd fluisteren. Het stukje van mij dat mijn nakende einde al had aanvaard zodra ik snapte wat het betekende om machteloos te zijn in dit koninkrijk. Hij noemt me koningin en ik hoor alleen hoongelach.

Dit lot is misschien wel erger dan de dood.

‘Maak haar boeien los’, beveelt de koning, alsof het niets is.

Mijn adem stukt als ik eeltige handen tegen mijn huid voel.

Kai.

Met een ruk draai ik mijn hoofd, het is sterker dan mezelf. Ik word geleid door het brandende verlangen om hem aan te kijken.

Maar het zijn niet zijn grijze ogen die ik zie. Nee, deze ogen zijn bruin en stralen een onverholen haat uit. Dit zijn niet de ogen die ik altijd in een mensenmassa zoek. Niet de ogen die altijd vol ontzag naar me kijken. Niet de ogen die

alle sproetjes op mijn neus hebben geteld, alle sidderingen die over mijn rug liepen.

Mijn ademhaling hapert bij de aanblik van de Imperiaal die in het klaprozenveld achteloos de boei van mijn enkel heeft gesneden. Het is zijn schuld dat mijn bloed deze marmeren vloer bevlekt. Zijn bewegingen zijn al net zo ruw als de handen die een ruk geven aan de ketenen om mijn polsen en mijn huid verder openschuren.

Ik knipper verwoed om de tranen terug te dringen. Ik schud mijn hoofd om me te verzetten tegen de aanzwellende zwakte in mijn binnenste en bijt op mijn trillende lip die die verradt. Mijn ogen schieten door de zaal, mijn lichaam beeft van de pijn terwijl ik hem zoek. Ik ben in alle staten. Overal om me heen zie ik onbekende gezichten.

Ik heb een hekel aan doen alsof. Aan me verstoppen. Aan alles, behalve aan hem en ons. Op dit moment heb ik hem nodig.

Maar hij is nergens te bekennen. En voor het eerst sinds ik hem op de Vangstlaan beroofde, voel ik me moederziel alleen.

Het slot klikt. De ketenen springen open.

Ze vallen kletterend op de grond en smeren het bloed uit. Het geluid galmt door de chique troonzaal, als een finale beslissing. Als vrijheid met een prijs.

‘Veel beter.’

Ik scheur mijn blik los van de gapende mensenmassa en zie dat de koning hartelijk lacht. Terwijl ik over mijn zere polsen wrijf, steekt Kitt de hand uit die op dit moment niet om het zwarte doosje zit dat ik negeer. Sprakeloos staar ik naar zijn uitgestoken hand, zijn gebaar van goede wil. Met één aanraking wordt een verrader een toekomstige koningin.

De koning knikt me bemoedigend toe, maar de uitdrukking op zijn gezicht maakt me duidelijk dat ik niets te kiezen heb.

Daarom leg ik mijn vieze hand in zijn hand met inktvlekken. Ik vraag me af of het hem moeite kost om de hand vast te

houden die zijn vader heeft neergestoken, en al helemaal om een ring om de vinger te schuiven waar ooit zijn bloed van drupte. Alsof hij mijn razende gedachten wil beantwoorden, geeft hij er een zacht kneepje in. Hij bedoelt het vast om me gerust te stellen, maar ik schrik er zo van dat het een dreigement lijkt.

‘Wij Ilyanen geloven dat we de pest decennia geleden hebben verdreven.’ Kitts stem schalt door de troonzaal, op de bedaarde en dominerende toon die hij van zijn vader heeft overgenomen. ‘Jullie speciale gaven zijn een geschenk van de pest, maar we hebben de ziekte ook beledigd. Want Elites werden sterker door een ziekte die ons had moeten doden. Elites die ons zwakke koninkrijk beschermen tegen veroveraars. Elites die in de Zuiveringsproeven laten zien waartoe ze in staat zijn.’

In de zaal klinkt instemmend gemompel, gevolgd door een golf van trots geknik. Ik bijt op mijn tong en mijn wangen krijgen een kleur door de woede die in me opwelt. Als doodgewone Nul ben ik in hun ogen een bron van vermaak, een voorbeeld van zwakte. Ze hebben me op een voetstuk geplaatst om me te kunnen vernederen en kleineren, porren en poken.

‘Maar niet alleen Elites hebben de pest overleefd.’

Door zijn uitspraak verdampt de woede op mijn tong, waardoor mijn mond weer droog wordt. Het lijkt alsof de tijd vertraagt als ik me naar hem draai om aandachtig te luisteren naar wat nog komt.

‘Nee, er waren ook Nullen’, gaat hij toonloos verder. ‘De Ilyanen die wisten te overleven, maar geen bovennatuurlijke gaven kregen. En na jaren van vreedzaam samenleven met de Elites werden ze verbannen of gezocht omdat ze geen speciale krachten hadden.’

Mijn handpalm begint te zweten in de zijne. Ik verroer me niet, ook al weet ik niet of ik wacht op mijn veroordeling of mijn verlossing.

De koning – de Kitt die ik ooit heb gekend – laat zijn ogen over zijn onderdanen gaan. Zijn blonde haar steekt tussen de krullende gouden kroon op zijn hoofd uit, als een stralende aureool. Hij praat rustig. Alles wat hij zegt, is weloverwogen. Ingestudeerd. ‘En als we willen dat ons grootse koninkrijk blijft voortbestaan, moeten we de Nullen weer verwelkomen.’

Mijn knieën kunnen het elk moment begeven, maar Kitt houdt me overeind. Het is alsof hij het al verwacht had en hij pakt mijn hand steviger vast om te voorkomen dat ik ineenzak. De gezichten om me heen worden wazig, monden bewegen, handen gaan protesterend de lucht in. Maar ik hoor en zie niets, ik ben me alleen bewust van dit ene moment en de hoop voor de toekomst.

Kitts mond beweegt weer, overstemt het bulderende publiek en mijn tuitende oren. ‘Ik zal jullie bezwaren op een gepast tijdstip aanhoren. Maar om jullie gerust te stellen zal ik mijn decreet kort toelichten. Sinds ik de kroon van mijn vader heb overgenomen, is het me duidelijk geworden dat Ilya in armoede dreigt af te glijden. De afgelopen weken ben ik veel te weten gekomen over ons koninkrijk.’ Hij knikt met zijn hoofd naar iemand in het publiek en gaat verder: ‘Calum was ooit een gevangene. Ooit was hij een verzetsleider die ik ervan verdacht radicaal te zijn.’

Mijn hart blijft haperen, mijn ogen speuren de gezichten af tot...

Daar staat hij, onopvallend in de menigte. Eerst zie ik zijn lichtblonde haar, daarna zijn waakzame blauwe ogen. Calum moet mijn blik hebben gevoeld, want hij knikt me langzaam toe. Ik pers mijn lippen op elkaar en bedwing de stralende lach die ik hem wil toewerpen. In plaats daarvan verwoord ik mijn dankbaarheid duidelijk in stilte, in de wetenschap dat hij mijn chaotische gedachten kan lezen.

Kitt gaat verder en legt het geroezemoes dat door de troonzaal golft het zwijgen op. ‘Toen ik hem over zijn verraderlijke daden ondervroeg, leerde hij me echter meer over

mijn eigen koninkrijk. Omdat we ons tientallen jaren hebben afgezonderd, dreigen onze grondstoffen uitgeput te raken. We hebben te weinig ruimte binnen onze grenzen om de groeiende bevolking van de sloppenwijken onderdak te kunnen bieden, en cijfers tonen aan dat onze voedselvoorraad door de jaren heen verontrustend is geslonken.'

De koning praat rustig over het naderende noodlot van Ilya, alsof hij sinds mijn ontsnapping niets anders heeft gedaan dan de lijst met mislukkingen te bestuderen, die zijn vader voor hem heeft achtergelaten. Toen we samen door de Schroeivelden trokken, heb ik Kai al verteld dat dit koninkrijk kwetsbaar is. Ik heb mijn hele leven in de overbevolkte, uitgehongerde sloppenwijken gewoond. Het verbaast me niet dat de schaarste waar ik zelf getuige van ben geweest, nu ook is bewezen.

'Dor en Tando zullen hun vee, gewassen of kennis nooit met ons delen.' Kitt laat zijn blik over de stomverbaasde menigte glijden. 'We kunnen niet uitbreiden en niet eten zonder hen. Het water van Izram, de Slijkzee, is de afgelopen jaren veel verraderlijker geworden. Zelfs de vissen blijven weg van onze kust.' Ik blijf aandachtig luisteren naar zijn strenge stem. 'Als we onze grenzen niet openstellen en Nullen weer verwelkomen om hier samen met ons te leven, zal dit Elitekoninkrijk ten onder gaan.'

Er klinkt aanzwellend geroep tot de koning iedereen de mond snoert met rede. 'Onze buursteden zullen geen handel met ons willen voeren als we een Elitesamenleving blijven. Toen mijn vader drie decennia geleden het startschot gaf voor de Zuivering, verbrak Ilya de banden met Dor, Tando en Izram. Wij waren hun grondstoffen kwijt, maar zij ook die van ons, en zo'n relatie is niet makkelijk te herstellen. Elites staan niet bepaald hoog aangeschreven in deze koninkrijken.'

De warme gloed die in mijn binnenste oplaait, is me zo vreemd dat ik niet meteen doorheb dat het hoop is. Maar ik heb de vijandigheid in Dor met eigen ogen gezien, herkende

de haat die ze koesteren tegenover Elites. Niet omdat ze bijzondere krachten hebben, maar omdat ze mensen zonder krachten vreselijk behandelen. Er zal na al die zelfingenomen jaren een groots gebaar van goede wil moeten komen van Ilya, om in vrede met de andere koninkrijken te kunnen leven.

Het begint me weer te duizelen.

Dat gebaar van goede wil ben ik.

Ik voel me verdoofd door het lot dat me wordt toebedeeld. Als Nul was een verenigd Ilya altijd mijn enige hoop geweest. Mijn thuis, een plek waar ik me niet langer zou moeten voordoen als iemand anders om in leven te blijven. Maar een sceptische, strijdlustige kant van me zegt dat het onmogelijk is dat Kitt dit werkelijk wil. Niet met een vader die alles heeft gedaan wat in zijn macht lag om de Nullen uit te roeien.

‘Wat Paedyn Gray betreft...’ Als ik mijn naam hoor, ben ik met mijn gedachten weer bij de verontrustende werkelijkheid. ‘Haar verraad is niet wat het lijkt. Onze verbintenis zal een zoenoffer zijn voor de omliggende koninkrijken. Als we de poorten van Ilya openstellen voor Nullen, is dat een blijk van vertrouwen, dat onze burens zal aansporen om opnieuw handel te drijven met gastvrije Elites.’ Kitt glimlacht gespannen. ‘Ons huwelijk zal het begin zijn van mijn regeerperiode, en Ilya zal sterker staan dan ooit.’

Ik analyseer elk woord, bestudeer elke lettergreep om het te kunnen bevatten. Dan draait hij zich naar mij en zodra hij de ring uit het fluwelen doosje haalt, vervliegt elke gedachte in mijn hoofd. Een duizelingwekkend ogenblik lang denk ik dat hij me hoort slikken, dat hij de paniek in mijn blik ziet toenemen.

Dan zie ik mezelf weerspiegeld in zijn zachtere ogen.

Elk vleugje ongemak en angst.

Hij ervaart dezelfde gevoelens, misschien zelfs nog intenser. Die ring in zijn trillende hand staat immers voor alles dat

hij heeft leren haten. En toch gaat hij in tegen de wens van zijn geliefde vader om dit koninkrijk te redden.

Daarom laat ik hem mijn linkerhand pakken. Laat ik zien dat ik bereid ben mijn bezorgdheid te laten varen en mee te werken. Het is mijn beurt om het verschil te maken waar ik altijd van heb gedroomd, ook al heeft de koning andere beweegredenen. Hij wil zijn koninkrijk koste wat het kost redden, terwijl ik hem mijn hand aanbied voor een gastvrij Ilya.

Ik ben het offer waar Nullen hun leven voor hebben gegeven.

Ik ben de kracht die hun ontbreekt.

De ring trilt tegen mijn gebroken vingernagel. Hij kijkt me aan en vraagt me zwijgend om toestemming.

Mijn hele leven heeft naar dit moment geleid. Deze ene vluchtige seconde van moed.

Ik knik en hij schuift de ring om mijn vinger.

HOOFDSTUK 2

Kai

Ik dacht dat ik wist wat lijden was tot dat ding om haar vinger zat.

Nee, kwelling is nu iets tastbaars geworden dat glinstert tegen haar huid.

Ik staar zonder met mijn ogen te knippen naar het symbool dat mijn broer aan haar vinger heeft geschoven. Het is bindend. Het is eeuwig. Het wordt mijn einde.

Er dreigt een lach aan mijn verdoofde lippen te ontsnappen. Ze had natuurlijk al beloofd dat ze mijn ondergang zou worden, ze zou altijd al mijn dood betekenen. Zij is het meest destructieve waar ik ooit naar heb verlangd en toch zal het de diamant aan haar vinger zijn die me kapotmaakt.

Ik kijk naar Paedyn tussen de toeschouwers door, net zoals ik dat de rest van mijn leven zal doen. Ik zal haar mijn hele leven dienen, maar nooit aan haar zij staan. In haar schaduw, maar nooit in het zicht. Verliefd op een meisje voor wie ik al knielde voordat ze mijn koningin werd.

Kitt doet een stap opzij, zodat het hele hof zijn verloofde kan aanschouwen. Haar kortere haar ruist over haar schouders als ze langzaam haar hoofd draait. Zilver ontmoet zongebruinde huid, glijdt over het litteken in haar hals tot het glinstert als de scherpe punt van een mes. Haar indringende blauwe ogen speuren de menigte af, zoekend en snel en

afschuwelijk onzeker. Ik ga achter een van de vele marmere zuilen in de zaal staan en misschien wel voor het eerst ontwijk ik haar blik. Ik wilde altijd alleen maar verdrinken in die zeeblauwe ogen, maar ik kan me niet voorstellen dat ik niet kopje-onder ga, met haar als anker.

Er worden vragen afgevuurd die klinken als beschuldigingen. Ik trek me terug in de chaos om te luisteren naar de leden van het hof die mijn verwarring verwoorden. Dit was immers het laatste vonnis dat ik van Kitt had verwacht. En hij had niet eens de moeite genomen om me ervan op de hoogte te brengen.

Ik rol met mijn nek en voel dat het onverschillige masker van de Handhaver wegsmelt door de woede die eronder smeult. De gaven van iedereen in deze zaal beginnen op mij te drukken, alsof ze me smeken om ontketend te worden. Woede is een gevaarlijke emotie die ik moet onderdrukken. Mijn zintuigen worden erdoor verdoofd en mijn Ontlenersgave wordt versterkt, tot ik alleen nog krachten onder mijn huid voel gonzen.

Het is mijn eigen schuld. Ik heb haar dit aangedaan, ons dit aangedaan, door de hoop te koesteren dat zij ooit het middelpunt van mijn universum zou worden.

Ik ben het monster dat achter haar aan ging. Ik ben het beest dat haar aan dit noodlot heeft overgeleverd. En als ik niet langer streef naar haar goedkeuring, zal ik alleen maar verder afglijden.

Een man schreeuwt in mijn oor en zwaait zo zelfgenoegzaam met zijn hand dat ik overweeg om die te breken. Of nog beter, misschien leen ik zijn Vlammenwerpersgave en brand ik die tong uit zijn mond.

De man mag van geluk spreken dat Kitts stem door het galmende geroep klinkt, voordat ik de kans krijg om iets onbezonnens te doen. 'Ik zal al jullie vragen binnenkort in een officiële bijeenkomst beantwoorden. Daarna zullen we onze verloving aankondigen.'

Verloving.

Het is alsof de grond onder mijn voeten verdwijnt. Waarom zijn we niet in dat klaprozenveld gebleven? Ik zou de rest van mijn dagen bloemenkronen voor haar vlechten als ze per se koningin wil zijn. Mijn koningin. Niet die van Kitt. Niet die van Ilya. *De mijne.*

Mijn ogen volgen alles wat ze doet. Kitt stuurt het publiek weer weg en maant iedereen met een kordaat handgebaar tot stilte. In die ene beweging herken ik onze vader. Het is alsof hij op het podium staat en Kitt niets meer is dan zijn schaduw.

Deze koning is niet de man die ik veertien dagen geleden achterliet.

Deze koning is bedaard en beheerst en zich bewust van elke beweging die hij maakt.

Maar net als altijd glijdt mijn blik als vanzelf weer naar Paedyn. Ze loopt nu met een kaarsrechte rug door de zaal, haar ogen op het dienstmeisje gericht dat haar staat op te wachten naast de enorme deuren. Spottende opmerkingen achtervolgen haar terwijl ze door de menigte schrijdt. Tientallen gezichten vol walging komen dichterbij en worden steeds baldadiger. En ik kom al in actie voordat een man haar de weg verspert.

Hij buigt zich zo ver naar haar toe dat hij zijn smerige opmerking ongehoord kan mompelen, maar het spuug dat uit zijn mond vliegt en tegen haar sproeten spettert ontgaat me niet. Ik duw de man zo ruw van haar weg dat ik me afvraag of ik misschien onbewust een Spierbundelgave heb gebruikt. Door die roekeloze actie sta ik ineens tussen Paedyn en de man die zijn leven duidelijk beu is. Ik doe een stap naar voren en kijk op hem neer, terwijl ik doe alsof ik niet hoor dat de mensen die zich om de oproer hebben verzameld naar adem happen. Want eerlijk gezegd kan het me geen lor schelen wat de leden van dit hof van me denken. En slechter kan mijn reputatie onmogelijk nog worden.

‘Als je het waagt om ooit nog maar te ademen in haar

buurt,' bijt ik hem toe, 'zorg ik ervoor dat je nooit meer zult ademen.'

'Nee.'

Haar stem doorbreekt mijn wanhopige gedachten en een golf van opluchting spoelt over me heen, alsof alleen al haar aanwezigheid me geruststelt. Paedyn komt naast me staan en kijkt vastberaden naar de man die inmiddels lijkleek is. 'Nee', herhaalt ze dreigend. 'Ik zal ervoor zorgen dat de volgende ademdeug waarmee je mij of mijn volk beledigt je allerlaatste zal zijn. En ik, een nietige Nul, zal jouw Eliteleven beëindigen.'

Ze staart hem aan, alsof elke vezel van haar ontzagwekkend is. Mijn oren tuiten nu er een verstikkende stilte over de troonzaal neerdaalt. Alle ogen zijn op haar gericht, alle monden vallen open.

Mijn toekomstige koningin heeft zojuist haar eerste decreet uitgevaardigd.

Haar handen trillen zo hevig dat die vervloekte ring nog van haar vinger zal glijden.

Ik loop achter haar aan door de dubbele deuren, weg uit de bedompte troonzaal met het roddelende hof. Ze versnelt haar pas door de gangen met tapijten, en we vallen vast compleet uit de toon tussen de smaragdgroene verfraaiingen. De Handhaver – halfnaakt en gewikkeld in zwachtels – en de aanstaande koningin – onder het bloed en een laag modder.

'Paedyn', roep ik, terwijl ik met grote passen achter haar aan loop.

Maar ze glipt een hoek om. Ik zucht en probeer het opnieuw. 'Pae, wacht.'

Ze blijft staan, abrupt. Trillend. Zelfs van een afstand zie ik dat haar schouders beven, hoor ik haar huiverende ademhaling. Ze plaatst een hand tegen de muur om haar evenwicht te zoeken, en ik wil nog een keer roepen als er achter mij mensen de gang op stromen.

Shit.

Ik moet snel nadenken, moet Paedyn hier weg krijgen, voordat het hele hof hun toekomstige koningin hijgend aantreft in de gang. Pest weet dat ze haar paniekaanval aan haar afkomst zullen wijten.

Mijn blik valt op een deur in de muur waar Paedyn op dit moment tegen leunt en ik doe het enige wat ik kan bedenken.

‘Goed dan, hup met de beentjes’, mompel ik, waarna ik mijn armen om haar benen sla en de rest van haar lichaam over mijn schouder gooi.

Dit trekt haar aandacht. Het is alsof ik een slapend monster heb gewekt. ‘Wat doe je?’ Ze probeert zich los te wurmen en zet haar nagels in mijn blote rug. ‘Zet. Me. Neer.’

Ik steven op de deur af, gevolgd door een vloed van stemmen. ‘Erg verleidelijk, maar ik ben even druk met je vege lijf te redden.’ Ze kan de grijns om mijn mond niet zien, maar ik weet zeker dat ze die hoort in mijn stem als ik eraan toevoeg: ‘Over lijven gesproken, wat vind je van het uitzicht daar beneden, Gray?’

‘Walgelijk’, snauwt ze.

Ik zwaai de deur open en stap naar binnen. ‘Je weet toch dat ik kan zien dat je wiebelt met je linkervoet, hè?’

Ze gromt iets onsamenhangends als reactie op haar verraderlijke been en stoot haar hoofd bijna tegen de deur die ik dichtsmijt.

Elke centimeter van de krappe ruimte is in duisternis gehuld.

Behoedzaam zet ik haar op de vloer voor me, ik voel haar ademhaling tegen mijn verhitte huid kietelen. Mijn eeltige handen treuzelen bij haar middel en blijven haken achter de dunne stof van haar shirt dat omhoogkomt als ik mijn handen verder laat glijden. In dit verstikkende donker kan ik haar contouren niet zien, daarom moet ik elke centimeter aftasten.

Haar stem klinkt ademloos, waardoor ik haar nog steviger vastpak. ‘Waar zijn we?’

‘Waarschijnlijk een of andere vergeten bezemkast’, mompel ik. ‘We zouden niet willen dat het hele hof zag dat hun toekomstige koningin een zenuwinzinking kreeg, toch?’

Het was plagerig bedoeld, maar de woorden komen verbitterd en bijtend uit mijn mond. En ik heb er spijt van zodra ik haar lichaam voel trillen onder mijn handen. ‘Hé’, probeer ik het voorzichtig goed te maken, en ik trek aan de zoom van haar shirt tot ze tegen me aan valt. ‘Praat met me.’

Ik voel haar oorverdovende hartslag tegen mijn borst. En voor ik het weet, is het afleidingsmanoeuvre dat ik voor haar had verzonnen vergeten. Haar stem breekt, net als haar beheerste houding. ‘Ik... ik kan dit niet. Ik wil dit niet.’ Ik voel dat ze verwoed met haar hoofd schudt. ‘Ik was klaar om te sterven. Ik was er klaar voor dat jij het laatste was wat ik zou zien en nu...’

‘Zeg dat niet’, weet ik uit te brengen. Ik wil niet dat ze die zin afmaakt en nog meer van mijn angsten verwoordt. ‘Dat zou ik nooit laten gebeuren. Ik heb beloofd dat ik dit zou rechtzetten, en dat zal ik doen.’

‘Dit rechtzetten?’ Haar lach is eerder rasperig gehoeft. ‘Kai, dit is niet langer een kwestie van leven of dood. Dit is...’ Als haar adem stokt, weet ik dat ze met haar trillende vingers over de ring gaat. ‘Dit is tot de dood ons scheidt.’

Daar is die woede weer, die in golven over me heen komt. Zij moest mijn dood worden, niet het leven delen met een ander. Ik hoorde haar te aanbidden in dit leven en in het volgende zou ik haar weer opzoeken. Maar nu is ze verbonden aan een koning, en ik ben niets meer dan haar moordwapen.

Ik zoek tastend naar haar handen, ik wil me zo lang mogelijk aan haar vastklampen. ‘Concentreer je op deze ring’, spoor ik haar aan en ik draai aan de ring om haar duim. ‘Die van je vader, niet die van mijn broer. Draai hier maar aan tot ik een oplossing heb gevonden. Leid jezelf af.’

Ze maakt een schamper geluidje. ‘Maar deze ring is niet van mijn vader. Niet echt.’ Haar stem trilt door het gewicht

van die woorden. ‘Alles wat ik dacht te weten over mijn leven bleek een leugen te zijn. En nu moet ik mijn leven delen met iemand van wie ik dacht dat hij me dood wilde?’

Ik schud mijn hoofd, ik weet niet hoe ik haar kan helpen verwerken wat ze heeft ontdekt over hoe ze de dochter van Adam Gray werd. Ze waren geen bloedverwanten, maar kwamen in elkaars leven door de verwaarlozing van een vreemde. En ik kan haar niet van deze kwellende verwarring verlossen.

‘Ik snap er niks van’, gaat ze fluisterend verder. ‘Ik zou nu dood moeten zijn. Niemand in dit pestverlaten koninkrijk wil me op een troon zien, ze willen me onder de grond.’ Als ze een zucht slaakt, voel ik haar adem op mijn huid. ‘Maar Kitt heeft gelijk. De koninkrijken zullen hun grenzen niet openstellen voor handel als Ilya Nullen blijft weigeren. Je hebt in Dor zelf gezien dat de inwoners Elites haten.’ Ik voel dat ze knikt. ‘Ik wil liever dan wie dan ook een eengemaakt Ilya, zelfs als de koning het met tegenzin beslist. Maar...’

‘Maar de Elites zullen niet zonder slag of stoot een gewone koningin aanvaarden’, maak ik de zin voor haar af. ‘Of zelfs het idee dat gewone mensen vrij in Ilya mogen leven.’

Het is even stil en dan stromen er weer woorden uit haar mond, de mond die ik niet kan zien maar waarvan ik precies weet hoe hij eruitziet. ‘Ik dacht dat Kitt aan het doordraaien was. Ik dacht dat hij verdriet had en boos was.’ Een beverige ademdeug. ‘Ik dacht dat hij jou het bevel zou geven om me met een zwaard te doden zodra ik een voet in die troonzaal zette.’

‘Dat dacht ik ook’, mompel ik. ‘En ik was van plan om hem zwaar teleur te stellen.’

Ik krimp ineem als ik de gekwelde klank in haar stem hoor. ‘Kai...’

‘Pae. Ik had echt geen idee dat hij dit van plan was.’ Vuile vingers strijken door mijn warrige haar. ‘Ik wist het een en ander over de problemen in Ilya de afgelopen jaren. Ik kwam

vaker in de sloppenwijken dan wie dan ook in dit kasteel. Toen we in de Schroeivelden waren, heb jij mijn vermoedens over het gebrek aan voedsel en land bevestigd, maar ik realiseerde me niet dat de situatie zo schrijnend was.'

Ik merk dat ze aan de ring om haar duim draait.

'Je zei dat hij niet zichzelf was toen je vertrok', begint Paedyn zachtjes. 'Hij was aan het rouwen. De mensen fluis-terden dat hij gek werd.' Ze verwoordt iets waar ik zelf ook mee worstel. 'Wat is er veranderd?'

'Ik weet het niet.' In gedachten zie ik de overvloed aan papieren weer voor me waarmee zijn schrijftafel was bezaaid, en de bevlekte handen die erdoorheen wroetten. 'Ik weet het niet.'

Lange tijd neemt de duisternis het gesprek van ons over, aanzwellend om ons heen tot er een dof gegons in onze oren klinkt, en dan trek ik weer aan de rafelende zoom van haar shirt. Ze laat zich tegen me aan zakken en het voelt als een opluchting. Tot ze zachtjes toegeeft: 'Ik weet niet of ik dit overleef.'

'Je hebt al ergere dingen overleefd', breng ik haar streng in herinnering. 'En die man in de troonzaal kon je makkelijk in je eentje de baas.'

'Jij ook', werpt ze tegen, en ik weet gewoon dat die woorden gepaard gaan met een onderkoelde blik. 'Ik red me wel, daar heb ik jou niet voor nodig.'

'O, schat,' mompel ik, 'dat weet ik toch. Maar als ik je Handhaver word, dan kun je er maar beter aan wennen.'

Nu lijkt ze smekend haar hoofd te schudden. 'Ik ben geen koningin.'

'Serieus?' Mijn vingers vinden haar wangen en strelen over de lichte welving van haar neus. 'Je hebt echt geen flauw benul hoeveel macht je over mij hebt, hè?'

'Jij lijkt te vergeten dat ik machteloos ben, prins.' Er zit een scherp randje aan haar woorden, alsof ze een mes langs mijn keel haalt.

‘Ik ben machteloos als ik bij jou ben.’

‘Je weet dat ik verloofd ben met je broer’, fluistert ze, met haar lippen gevaarlijk dicht bij de mijne.

Ik slik en word serieus. ‘Voor nu.’

‘Voor altijd’, fluistert ze luider. ‘Ik geloof niet dat ik hieraan kan ontsnappen. En als Kitt de waarheid sprak in de troonzaal, dan hangt de toekomst van Ilya en alle gewone mensen hiervan af.’

Ik buig mijn hoofd tot haar voorhoofd het mijne raakt. ‘Ik ben te egoïstisch om je zomaar te laten gaan.’

‘Doe dan alsof.’

Mijn duim strijkt loom over haar onderlip. ‘Zal ik je dan vanaf nu altijd een kast in moeten sleuren als ik je wil aanraken?’

Ik zeg het plagend, maar elk woord laat een bittere nasmaak achter in mijn mond. Dit mag haar lot niet worden, dat weiger ik, maar hoe dan ook krimpt mijn borst samen van angst.

Als ze werkelijk de vrouw van Kitt wordt, zal ik de rest van mijn leven om haar rouwen.

Dus zorg ik voor verstrooiing. Vermaak. Verlang ik nog meer naar haar, voor het geval het de laatste keer is dat ik dat kan.

Ze doet zelf ook haar best om de sfeer luchtig te houden. ‘Je mag me niet eens aanraken.’

‘Tenzij jij me daartoe een bevel geeft’, zeg ik grinnikend. ‘Dan zou ik alleen maar orders uitvoeren.’

Als ze grinnikt, sla ik het geluid op in mijn geheugen.

Als ze haar armen om mijn nek slaat, vraag ik me af of ze hem ook op deze manier zal omhelzen.

Als haar neus zachtjes de mijne raakt, wens ik vurig dat ze dat nooit bij een ander zal doen.

Haar lippen strijken nog maar net langs de mijne als de deur openvliegt.

HOOFDSTUK 3

Paedyn

‘Het was niet wat het leek.’

Een zachte zucht. Een knikje waar de warrige knot op haar hoofd van gaat wiebelen. ‘Zoals ik al zei, ik weet niet waar je het over hebt, ik heb helemaal niets gezien.’

‘Ellie’, flap ik er geërgerd uit. ‘Je weet goed genoeg wat je hebt gezien.’

Ze veegt een losgekomen pluk haar achter haar oor, alsof dat de aandacht kan afleiden van haar omhoog krullende mondhoeken. ‘Ik wilde alleen een bezem pakken, en dat heb ik ook gedaan.’ Alsof ze wil benadrukken dat ze onschuldig is, tilt ze de bovengenoemde bezem op en loopt verder door de gang met mij achter haar aan.

Ik ben blij dat ze er flink de pas in zet, waardoor de mensen die we passeren vaag blijven en mijn gloeiende wangen kunnen afkoelen. In mijn hoofd is er alleen ruimte voor het moment dat de kastdeur openzwaaide en iedereen vol zicht had op de Handhaver en zijn toekomstige koningin, verstengeld in de duisternis. We hadden elkaar onmiddellijk losgelaten, maar Ellies opengesperde ogen maakten duidelijk dat ze het snapte.

En toch hangt er een zweem van een glimlach om mijn mond. Voordat die zich kan verspreiden sla ik er snel mijn hand voor. Want hoe langer ik over het pijnlijke incident

nadenk, hoe grappiger ik het vind. Mijn hele leven ligt in duigen en ik kan alleen naar de gekartelde scherven in mijn hand kijken en lachen. In de spiegel kijken durf ik niet, want dan zie ik een mozaïek van al mijn fouten. Alle tragische gebeurtenissen hebben een spoor achtergelaten op mijn huid, en de toekomstige tragedie is als een dreigende schaduw.

Machteloos. Vaderloos. Adena-loos. Die dingen probeerde ik al met moeite te overleven. En toch zal ik waarschijnlijk aan mijn einde komen door de ring aan mijn vinger.

Er ontsnapt een verstikte lach tussen mijn vingers, zo hard dat Ellie een bezorgde blik over haar schouder werpt. Ik loop blindelings achter haar aan door het kasteel waarvan ik altijd had gedacht dat ik er alleen als gevangene zou komen. Mijn vingers frunniken aan de verwarrende ring waarmee ik nu aan een ander ben gebonden. Hij glinstert in het licht, onschuldig als een woord waarvan de scherpe randjes ontbreken omdat het nog niet op geslepen toon werd uitgesproken.

Van alle plekken waar ik had gedacht ooit terecht te komen, was een troon wel de laatste. In een kerker misschien. Met mijn keel tegen de rand van een zwaard, zeker.

Want Nullen heersen niet. Ze verstoppem zich.

Als we een volgende hoek om lopen, lijkt de ernst van mijn huidige situatie weer tot me door te dringen. Bedienden staren, imperialen loeren, de lach blijft steken in mijn keel. Alle vreugde vervliegt als ik denk aan mijn toekomst.

Want ik ben het toonbeeld van zwakte. Alle inwoners van Ilya hebben een hekel aan mij. Ze zullen me met veel plezier van het voetstuk duwen waarop ik word geplaatst, ook al is het om hun koninkrijk te redden.

Ellie blijft abrupt staan voor een deur en ik word bijna doorboord door de bezem die ze nog steeds vastheeft. Terwijl ik mijn gedachten dwing om terug te keren naar het heden, loop ik achter haar aan, de kraaknette kamer in.

Na twee stappen weet ik al dat dit niet hetzelfde vertrek is waarin ik tijdens de Proeven verbleef. Ik word omringd door

een decadentie die ik alleen in mijn dromen heb meegemaakt.

Mijn voeten struikelen bijna over de zachte vloeren, terwijl ik met grote ogen de grootste slaapkamer aanschouw die ik ooit heb gezien. De gewelfde ramen tegen de achterste muur zijn omringd met ingewikkelde lijstwerken. Warm licht stroomt de kamer in en de zonnestralen strekken zich uit over het groene vloerkleed, alsof ze mij willen aanraken.

De wand rechts van mij wordt bijna volledig in beslag genomen door het bed, waarop een gebloemde spreij in de schaduw verdwijnt van het doorschijnende baldakijn erboven. Een bureau, kaptafel en kledingkast sieren de ruimte, allemaal in een zacht wit en veel groter dan ik ooit voor mogelijk had gehouden.

Mijn ogen gaan langzaam weer naar Ellie. ‘Wat is dit voor kamer, en waarom sta ik er met mijn vuile voeten in?’

Ze dwingt haar lippen in een flauwe glimlach. ‘Het zijn de vertrekken van de koningin, uiteraard. Nou ja, de nieuwe koningin. In de vorige vertrekken hangt de herinnering nog aan de voormalige majesteit, koningin Iris.’ Door die woorden krijg ik een knoop in mijn maag, het bloed trekt weg uit mijn gezicht. ‘Hier zul je verblijven. Ik hoop dat alles... naar wens is?’

‘Naar...’ Ik haal diep adem voordat ik haar woorden verward kan herhalen. ‘Ellie, je herinnert je vast nog wel dat alles in dit kasteel ver boven mijn standaard ligt.’

Ik had nooit verwacht dat ze zo sluw zou kunnen glimlachen. ‘Ja, ik herinner me nog dat je zei dat je van een vuilnisbelt kwam toen we elkaar voor het eerst zagen.’

Snel slik ik het verdriet weg dat me overvalt, en weet ik er een lachje uit te persen.

Mijn hart breekt als ik denk aan ons Fort. Het toevluchts-oord dat Adena en ik bij elkaar hadden geschaard in de sloppenwijken. Dat ik het vergeleken had met een vuilnisbelt maakt me misselijk. Al was dat vast precies wat het leek voor een willekeurige buitenstaander – en dat was waarschijnlijk

lijk de reden waarom niemand er al die jaren naar om had gekeken.

Nu staat het waarschijnlijk leeg. Koud zonder haar warmte en kleurloos zonder haar levenslust.

Ineens zie ik de zon en het zand en haar bloederige, gebroken lichaam in mijn schoot weer voor me. Knipperend verban ik de herinnering en dwing mezelf om te vergeten hoe het klonk toen ze reutelend haar laatste adem uitblies, of toen de stampende voeten van bloeddorstige Ilyanen ons omsingelden in de arena.

‘Paedyn?’

‘Hm?’ Als ik met een ruk opkijk, zie ik dat Ellies zachte trekken worden gesmoord door een bezorgde uitdrukking. Ik had niet in de gaten dat ik naar de vloer stond te staren. ‘Sorry, ja, alles is meer dan naar wens.’

Ik schraap mijn keel en loop verder de kamer in. Ik loop de ongetwijfeld voortreffelijke wasruimte links van me voorbij en heen op iets veel verleidelijkers af.

Een paar tellen later sta ik bij het balkon. Nadat ik Ellie een ongelovige grijns heb geschonken, duw ik de glazen deuren open en loop de uitgestrekte strook stenen op.

De frisse lucht strijkt als vingers door mijn haar terwijl ik de schoonheid onder me aanschouw. Vanaf deze hoogte zijn de tuinen adembenemend. Rijen kleurrijke bloemen kronkelen zich om de spiraalvormige paadjes. In het midden van dit alles bevindt zich de fontein waarmee ik Kitt nat heb gespat...

Kitt.

Meer was hij voor mij niet tijdens die Proeven. Een kroonprins, dat ook, en in zijn gezicht het evenbeeld van zijn vader. Maar ook mijn vriend. Een vriend die ik heb verraden. Iemand van wie ik had verwacht dat hij me alleen daarom al zou vermoorden, naast de vele andere redenen.

Maar nu is hij zoveel meer. Eerst een vriend, vervolgens een vijand en nu mijn toekomst.

Ik huiver bij de gedachte en alles wat erachter schuilgaat.

Meteen draai ik me om en loop terug naar mijn vertrekken – die van de koningin – waar Ellie geduldig op mijn terugkeer staat te wachten.

Ik doe de balkondeuren dicht en leun er ontspannen tegen, hoewel ik me zo niet voel, het is al heel lang geleden dat ik nog ontspannen was. ‘Waar is de koningin? Ik bedoel de... koningin-douairière.’

Ik krimp in elkaar door mijn gehakkel, maar Ellie – de schat – geeft een antwoord voordat ik het nog erger maak door verder te bazelen. ‘Ze is naar de westelijke vleugel van het kasteel verhuisd. Naar de ziekenboeg’, voegt ze er op gedempte toon aan toe. ‘Maar zelfs als ze niet ziek was, zou ze niet meer in deze kamer verblijven. Want dit zijn zoals je weet de vertrekken van de koningin, en...’

Ik druk me tegen de deuren. ‘En ik ben de toekomstige koningin.’

‘Juist.’ Ze doet een poging om te glimlachen. ‘En ik ben vereerd om je dienstmeisje te zijn. Als je dat goed vindt, uiteraard.’

Ik lach geërgerd en dat voelt goed. Het voelt goed dat mijn lichaam schudt van iets anders dan pijn. Dat het een ander geluid uitstoot dan gesnik. ‘Ellie, als ik echt tot koningin word gekroond, zal ik zorgen dat jij geen dag meer hoeft te werken.’

‘O, ik vind het fijn om te werken. Het is goed om iets omhanden te hebben’, geeft ze verlegen toe. ‘Bovendien wil ik jou dienen.’

Mijn mond wordt weer verrast door een lach, nog vreugdelozer dan de vorige. ‘Meen je dat? Na alles wat er is gebeurd?’ Ik zet een paar passen in haar richting. ‘Je hebt de geruchten vast gehoord. Misschien zelfs de waarheid.’

‘Je had vast je redenen’, zegt ze zachtjes, mijn blik ontwijkend.

Haar antwoord is een schok, als een plotse golf van opluchting. Ik slik, bang van mijn eigen vraag. ‘Maar waarom heb

je geen hekel aan mij, zoals de rest van Ilya?’

Ze laat een lange stilte vallen waarin ze me aandachtig bestudeert. ‘De rest van Ilya kent jou niet.’

‘En jij wel?’ vraag ik, een beetje te snel.

‘Beter dan de meeste mensen. Als dienstmeisje leer je heel veel over iemand.’ Dan loopt ze naar de kaptafel en schuift de bijpassende kruk achteruit. Met een klopje op de pluchen bekleding wenkt ze me. ‘Kom hier maar even zitten zodat ik je kan opfrissen.’

Houterig en onzeker doe ik wat ze zegt. Als ik me op het zachte kussentje laat zakken, voelt het alsof ik terugkeer naar het verleden. Een verleden waarin ik me alleen druk hoefde te maken over hoe ik de naderende Proeven kon overleven, en over het normale bloed in mijn aderen. Een eenvoudigere tijd, voordat ik me aansloot bij het Verzet en de corrupte koning doodstak.

En dit is de beloning die ik daarvoor krijg. Een kroon op mijn hoofd en een koninkrijk tegen mijn keel.

‘Je hebt je haar geknipt’, zegt Ellie. Het klinkt als een vraag. Ze dompelt een doek in warm water en begint het opgedroogde bloed van mijn huid te wassen.

Net wanneer ze een hardnekkig vlekje boven mijn kaak probeert weg te boenen, mompel ik: ‘Het werd lastiger om te rennen voor mijn leven met dat lange haar.’

Ik zeg dit in plaats van de zielige waarheid. Ik sta liever niet stil bij het bloed in mijn haar dat ik zo ondraaglijk vond dat ik Kai smeekte om het af te knippen. Ik verbleek nog steeds als ik het zie, voel het voortdurend over mijn moordlustige handen glijden, vrees het moment dat ik een volgende dierbare zal zien doodbloeden. Al zijn er steeds minder kandidaten en dat is een dieptreurige opluchting.

Ik zie dat ze een dunne schaar pakt. ‘Wil je dat ik de puntjes bijknip? Het is een beetje gekarteld...’

‘Nee’, zeg ik snel. Dan voeg ik er zacht aan toe: ‘Dank je. Ik wil het liever zo laten.’

Ellie knikt, maar ik weet zeker dat ze niets liever wil dan naar mijn drijfveer vragen. En als ze het zou vragen, zou ik het vertellen. Ik zou hebben toegegeven waarom ik me vastklamp aan de slordige uiteinden van mijn haar.

Zo zag de pony die ik altijd bijknipte voor Adena er ook uit.

Mijn ongelijke zilverkleurige lokken doen me denken aan lange avonden in het Fort, waar ik Adena's krullende pony knipte met alleen de sterren als verlichting. Ze moest altijd giechelen omdat het kietelde als ik haar haar scheef knipte. En op een gegeven moment schoten we allebei in de lach, terwijl we elkaar beschuldigden van het beroerde resultaat.

Dat voorrecht zal ik nooit meer krijgen. Dus ik koester haar in de puntjes van mijn eigen haar.

'Hoe was het?' vraagt Ellie uiteindelijk met grote ogen. 'Om over de Schroeivelden weg te vluchten?'

'Eenzaam', mompel ik. 'Doodeng.'

Ellie knikt langzaam en strijkt een pluk haar achter mijn oor. 'Nou, deze lengte staat je goed. En ik ben blij dat je terug bent. Veilig en wel.'

'Dank je', zeg ik zachtjes. 'Daar ben ik zelf net zo van geschrokken als het hof.'

'Ja, dat heb ik gehoord.' Volgens mij krimpt ze een beetje in elkaar. 'En ik moet zeggen dat de hofhouding niet veel beter op het nieuws heeft gereageerd.'

'Dat kan ik me best voorstellen', zeg ik met een grom. 'Het zou me zelfs niet verbazen als ik voor het einde van de week word vergiftigd door het keukenpersoneel.'

Ellie schudt haar hoofd, terwijl ze vastberaden met de doek over mijn huid wrijft. 'O nee, dat zouden ze nooit durven. Niet nu de koning je als zijn toekomstige heeft opgeëist.'

Me heeft opgeëist.

Ik had nooit verwacht dat die woorden zouden worden geassocieerd met Kitt. Zijn broer daarentegen... Ik weet precies hoe het voelt om door de Handhaver te worden opgeëist.

En dat gevoel heb ik omarmd.

‘Nou, dat is... geruststellend’, mompel ik.

‘Het gaat veel beter met hem’, voegt Ellie er op gedempte toon aan toe, terwijl ze het litteken in mijn hals volgt. Het kost me moeite om niet te ontsnappen aan haar overduidelijk bezorgde blik. Maar gelukkig gaat ze verder. ‘Na zijn kroning werd hij zelden gespot. Hij trok zich terug en sloot zich op in zijn studeerkamer.’ Ze leunt naar voren en gaat nog zachter praten, alsof we niet alleen in de kamer zijn. ‘Hij gooide zijn eten uit het raam. Soms vonden bedienden restjes op de binnenplaats onder zijn studeerkamer. Maar dat was natuurlijk te verwachten’, zegt ze zuchtend. ‘Hij rouwde immers om zijn vader.’ Haar ogen gaan langzaam naar de mijne en schieten dan weer weg. ‘En Calums bezoeken schenen hem te helpen. Zo kon de majesteit uit eerste hand horen wat er in zijn koninkrijk gebeurde en hoefde hij het niet alleen in verslagen te lezen.’

Ik knik langzaam, terwijl ik deze verrassende puzzel nog steeds probeer te leggen. ‘Calum ging dus bij hem langs? In zijn studeerkamer?’

‘Nou, niet onmiddellijk’, verbetert ze zichzelf. ‘Hij verbleef eerst een paar dagen in de kerkers, waar hij pest mag weten wat allemaal moest doorstaan. Maar volgens mij zag Kitt iets in hem en besloot hij om beschaafder met hem te praten.’ Ellie haalt haar schouders op. ‘Meer weten ik en de rest van het personeel ook niet.’

Ik ben nog nooit tegelijkertijd zo verbijsterd en totaal niet verrast geweest. Zo’n tegenstelling is de enige redelijke reactie op het laatste uur van mijn leven. Want hoewel ik het wel hoopte, geloofde ik nooit dat Kitt veranderingen zou doorvoeren die indruisten tegen alles wat zijn vader hem had wijsgemaakt. En kennelijk had ik gelijk. Deze koning geeft helemaal niet om een vrij Ilya, hij wil alleen dat dit koninkrijk koste wat het kost blijft bestaan.

Ik vind bijna de moed om te glimlachen, want dit is een begin.

Kitt heeft zijn redenen om me te haten nadat ik zijn tiran van een vader heb vermoord, maar hij heeft me nodig. Samen kunnen we dit koninkrijk redden van meer dan alleen de ondergang. We kunnen het bevrijden van de segregatie die dit land al tientallen jaren in de greep houdt. Misschien kan Kitt voor het eerst in zijn leven helder denken nu Edric er niet meer is om zijn zoon leugens voor te schotelen en misbruik te maken van zijn onverzadigbare drang naar goedkeuring.

En als Calum hem raad gaf zodat hij inzicht kreeg in de ware toestand van zijn koninkrijk is er misschien hoop. De Telepaat kan behoorlijk overtuigend zijn, hij is welbespraakt en kan aandachtig luisteren. Of wie weet gebruikt hij zijn gave om onze gedachten door te lichten en te peilen hoe we ons voelen, zodat hij precies kan zeggen wat we moeten horen.

Mijn ogen vallen op het bed, waarnaast het enige wat ik nog bezit op de vloer ligt. Waarschijnlijk heeft een onwillinge bediende de vuile tas naar mijn vertrekken gebracht. Het dagboek dat erin zit, wil ik zo snel mogelijk aan Calum laten zien. Aan Kitt.

Ik krijg een brok in mijn keel bij dat in leer gebonden aandenken aan mijn vader. Het is vreemd dat de man die ik ooit kende, slechts een van de draden was in het kluwen van waarheden dat ik nu pas begin te ontwarren. Nog niet zo lang geleden was Adam Gray gewoon een vader, een Genezer die me had geleerd om te overleven door me tot vervelens toe te laten trainen en observeren. En toen was ik getuige van zijn dood. Door dat ene, hartverscheurende moment belandde ik in een leven waarvan ik nooit had gedacht dat het lang zou duren.

Mijn vader was de leider van het Verzet. Alleen was hij volgens zijn dagboek niet mijn echte vader.

Ik ben al veel te lang in gedachten verzonken en richt mijn aandacht weer op Ellie. 'En de andere leden van het Verzet? Ik neem aan dat sommigen van hen gevangen zijn genomen?'

Ze schudt ernstig haar hoofd. ‘Het laatste wat ik heb gehoord, is dat ze ook in de kerkers zaten. Maar dat was vlak na de laatste Proef, en dat is alweer een hele tijd geleden...’

Ze maakt haar zin niet af, waardoor ik de tijd heb om me hun gruwelijke eindes voor te stellen. Ik vraag me af hoeveel verzetsleden – hoeveel van de Nullen of de weinige Elites die hen steunden – na het gevecht in de arena gevangen zijn genomen. Hoeveel van hen op een gewelddadige manier aan hun einde kwamen, want ondanks dat ze hun opstand jaren hadden gepland, liep alles in het honderd.

Ik sta op en ontwijk Ellies zachte handen. ‘Ik moet Kitt spreken... de koning.’ Ik schraap mijn keel. ‘En Calum.’

Ze trekt een gezicht van afgrijzen. ‘Niet zo!’ Het duurt slechts enkele seconden voordat de verlegenheid weer terugkeert. ‘Ik bedoel, je hebt een lange reis achter de rug en moet slapen...’

‘Ik had gedacht dat ik nu allang dood zou zijn’, onderbreek ik haar afgemeten. ‘Ik dacht dat ik gedood zou worden zodra ik een voet in die troonzaal zette. Maar ik leef nog, en ik wil weten waarom precies.’ Op gedempte en plechtige toon voeg ik er nog aan toe: ‘Misschien heb ik niet lang meer, en het laatste beetje leven wil ik niet aan slapen verspillen.’

‘Oké, goed dan’, zegt Ellie zachtjes. ‘Niet slapen dan. Maar je moet een bad nemen voordat je jezelf weer in het paleis vertoont.’

Juist. Mijn hele bestaan is gereduceerd tot uiterlijke schijn.

Ik knik, ineens kan ik me op niets anders concentreren dan de korstjes bloed op mijn huid. Het zal een opluchting zijn om de restjes weg te boenen van de verraadster die vluchtte voor haar leven. Al het bloed, zweet en de tranen die tijdens deze verraderlijke tocht zijn vergoten.

Ik loop al naar de badkamer, maar dan draai ik me bliksemsnel om en zeg zonder nadenken: ‘Heb je nog iets van Lenny gehoord? Ik heb hem gezien tijdens mijn... tocht, maar we werden uit elkaar gedreven.’

‘Juist. Nu je er toch over begint.’ Ze ontwijkt mijn samengeknepen ogen. ‘Eh, hij is hier.’

‘Wat?’ Ik verslik me. ‘Waar is hij dan?’

Ze schuifelt naar me toe en haar bruine knot wiebelt bij elke stap. ‘Dat vertel ik je later wel, na je bad.’

‘Ellie...’

‘Milady.’ Ze spreekt de titel nadrukkelijk uit, met één opgetrokken wenkbrauw.

‘Goed dan.’ Ik bries verontwaardigd en loop weer naar de badkamer. Dan roep ik geforceerd opgewekt, maar uitzonderlijk eerlijk over mijn schouder: ‘Maar alleen omdat ik anders gek word van het bloed onder mijn vingernagels.’

HOOFDSTUK 4

Paedyn

Het water glijdt als gesmolten staal over mijn zilvergrijze haar en drupt van de puntjes.

Ik heb elke centimeter van mijn lijf geboend en extra lang gedaan over mijn nagels en de vele schaafwonden die mijn huid sieren. Pas toen ik opstond uit het snel afkoelende badwater, helemaal rood van het schrobben, vertelde Ellie me aarzelend het nieuws.

Ik had slechts een paar ziedende ogenblikken nodig om mijn dunne broek aan te trekken, met een bijpassende tuniek erover, en naar de deur te lopen. Ellie was zo slim om me niet tegen te houden, ze kwam alleen even dicht genoeg om verontschuldiging te glimlachen en een paar muiltjesachtige schoenen voor me klaar te zetten. Die zitten nu om mijn voeten terwijl ik door de gang heen. De zijdezachte stof voelt koel tegen mijn blaren.

Gezichten trekken in een waas voorbij, maar ik hou mijn ogen gericht op de deur die aan het eind van de gang op me wacht. In mijn tunnelzicht zie ik dat hij ertegen staat geleund en nadrukkelijk naar zijn glimmende laarzen staart, alsof hij zich verveelt.

Na enkele seconden kijkt hij ineens met een ruk op, met zijn Hypergave heeft hij mijn stampende voetstappen allang gehoord. Zijn rode haar steekt fel af tegen zijn kreukloze uni-

form. Zelfs nu de helft van zijn gezicht gedeeltelijk verborgen zit achter het witte masker, zie ik dat zijn bruine ogen groter worden als ze mij zien. Dan verschijnt er een mengeling van blijdschap en opluchting in zijn blik.

Hij recht zijn rug en spreidt zijn armen. 'Prinses, wat goed om te zien dat je heelhuids...'

Mijn onderarm raakt de gewatteerde borst van zijn uniform en ik duw hem hardhandig tegen de muur. Tot mijn eigen verbazing klinkt mijn stem als een diepe grom. 'Serieus, Lenny?'

'Ho', zegt hij zachtjes, en hij steekt onschuldig zijn handen op. 'Luister, als dit gaat over toen we je uit het oog zijn verloren in Dor, ik zweer je dat ik die hele stad wilde uitkammen om je te vinden...'

'Je weet verdomme goed genoeg dat het daar niet over gaat', sis ik. Zo hoort een toekomstige koningin zich vast niet te gedragen, maar gelukkig voor mij heeft mijn reputatie al een dieptepunt bereikt.

Ik duw me van hem weg en draai me naar de deur en...

Lenny verspert me de weg.

'Ga opzij', bijt ik hem toe.

'Nou, iemand is het blijkbaar al gewend om bevelen uit te delen', mompelt hij, zonder een spier te vertrekken.

Ik blaas uit. 'Laat me erdoor, Lenny.'

'Het spijt me, prinses.' Hij schudt meelevend met zijn hoofd. 'Je weet dat ik dat niet kan doen.'

Ik duw hem weer. 'Laat me binnen.'

'Paedyn, toe. Haal even diep adem...'

'Ik heb het beloofd', zeg ik snikkend, en mijn zicht wordt wazig van alle tranen die ik nog niet heb gehuild. 'Ik heb beloofd om Adena te wreken.' Nog een duw, zwakker deze keer. 'Dus laat me binnen, Lenny.'

Het medelijden verspreidt zich over zijn gezicht als de sproetjes op zijn huid. 'Ik heb strikte orders gekregen van de koning om je niet binnen te laten', fluistert hij. 'Het spijt

me. Het spijt me echt verschrikkelijk.'

Ik voel me verdoofd, mijn gedachten worden gedempt en alleen onverschilligheid blijft over. Mijn vingers laten zijn uniform los en glijden van zijn borst. 'Blair heeft Adena tijdens de laatste Proef met een tak vermoord.' Mijn stem klinkt ver weg, alsof de woorden uit de mond van iemand anders komen. 'En daar zal ze voor boeten.'

Aarzelend steekt Lenny zijn arm naar me uit. Zijn handen pakken mijn schouders om me te kalmeren. 'Ik snap het. Echt, ik snap wat je doormaakt.' Hij zucht door zijn neus. 'Maar je mag haar niet vermoorden als ik op wacht sta. En Kitt weet dat je mij niet zult uitschakelen om bij haar te komen. Dat hoop ik, tenminste', voegt hij er sceptisch aan toe.

Er ontsnapt me een geluid, iets wat lijkt op een verontwaardigd gesnuif. Uiteraard wist Kitt dat ik wraak wilde nemen op Blair om wat ze Adena heeft aangedaan. Om wat ze mij heeft aangedaan. Eigenlijk is het een briljante zet om Lenny als wachter voor de deur te zetten. Kitt weet hoeveel ik om hem geef... en dat heeft hij tegen me gebruikt. 'Je kunt niet voor altijd haar schild zijn.'

'En als ik dat niet ben,' zegt hij langzaam, 'kun je met haar doen wat je wilt. Al stel ik voor dat je niet impulsief handelt.'

'Impulsief?' Ik lach schamper en mijn ogen schieten ongetwijfeld vuur. 'De gedachte aan haar moord is wat me op de been heeft gehouden. Ik heb heel vaak en diep nagedacht over mijn beslissing, dat kan ik je verzekeren.'

'Paedyn...' Zijn rode haar golft als hij zijn hoofd schudt. 'Dat was voor dit allemaal gebeurde. Voordat je verloofd was met de koning.'

Ik krimp in elkaar, plotseling voel ik weer het gewicht van die ring om mijn vinger. Hij wrijft over zijn gezicht, buigt zich naar voren en mompelt: 'Je kunt niet zomaar mensen vermoorden... niet meer.'

'Niet meer?' Deze keer krimpt hij in elkaar als hij het verdriet in mijn stem hoort. 'Ik wilde nooit iemand vermoor-

den. Ik heb me alleen verdedigd. Maar zij...' Ik wijs met een priemende vinger naar de deur naast ons. 'Zij is de oorzaak van wat ik ben geworden.'

'Ik weet het', zegt hij zacht en hij slaat een arm om me heen. 'Ik weet het, prinses. Ik vind het zo erg.'

Ik laat me door hem omhelzen en klamp me aan hem vast. Mijn gezicht verdwijnt in zijn uniform, het stijfsel prikt in mijn neus. 'Ik ben bang, Lenny', geef ik met gesmoorde stem toe.

'Dat is volkomen normaal. Dat weet je toch, hè?' Hij buigt zijn hoofd en laat zijn kin op mijn kruin rusten. 'Dit had niemand zien aankomen. Maar ik ben er om je zo goed en zo kwaad mogelijk bij te staan.'

Ik kijk naar hem op, plotseling bezorgd. 'Waarom ben je terug? Hoe zit het met je moeder? Met de Mixen? Finn en Leena?'

'Het gaat goed met iedereen', stelt Lenny me gerust. 'Ma kon wel wat helpende handen gebruiken, dus Finn en Leena zijn bij haar gebleven. Daar is het trouwens veiliger voor hen.' Hij maakt zijn lange armen van me los en werpt me een steelse blik toe. 'Ik ben voor jou teruggekomen, prinses. En ik had niet verwacht dat je me zou bedanken door me tegen de muur te slingeren. Maar ik was vergeten dat je je liefde soms uit met geweld.'

Ik glimlach schaapachtig. Het ontroert me dat hij de moeite heeft gedaan om me te zoeken. 'Ik had niet verwacht dat je zou terugkomen naar Ilya.'

'Toen jij en de Handhaver ontvoerd werden uit het basis-kamp van de Mixen wisten we niet eens waar we moesten beginnen met zoeken.' Hij begint te ijsberen. 'Dus mijn moeder, Leena en Finn overtuigden me ervan dat ik hier in het paleis meer kon doen om je te helpen dan wanneer ik doel-loos door Dor zou dwalen.' Zijn ogen gaan door de gang naar elke Imperiaal die voorbij marcheert. Met gedempte stem voegt hij eraan toe: 'We wisten dat je op een gegeven moment

hier zou opduiken, en ik sta niet gesignaleerd als een van de verzetsleden, weet je nog? Ik ben zelfs nooit in de arena geweest omdat ik in de tunnels zat om mensen te helpen. En nu Calum in een goed blaadje staat bij de koning, heeft hij ervoor gezorgd dat niemand het raar vond dat ik weer in dienst kwam als Imperiaal.' Hij grijnst en de triomfantelijke glinstering in zijn ogen ontgaat me niet. 'Ik ben dus hier om te helpen waar ik kan. Jou, Ilya en Calum.'

Ik knik. Glimlach. Probeer mezelf weer een beetje bij elkaar te rapen en niet gebroken te klinken. 'Ik ben blij dat je hier bent. Misschien heb ik je wel nodig om me te dwingen naar het altaar te lopen.'

Zijn grijns verdwijnt. 'Ik weet dat dit moeilijk is. Maar we zijn nu zo dichtbij, P. De vrijheid waar het Verzet voor heeft gestreden is binnen handbereik, al is het dan anders dan we hadden gepland. En ik weet dat je geen huwelijk wilde. Je wilde al helemaal geen koningin worden. Maar...' Hij slikt moeizaam. 'Je leeft nog, Paedyn. En ik wist niet of ik op tijd hier zou zijn om je ooit nog te zien.'

Ik glimlach, treurig en begripvol. 'Ik dacht ook dat we elkaar nooit meer zouden zien.'

Ik ben even verbaasd als hij als ik in de lach schiet. En hij kijkt ongerust als ik weet uit te brengen: 'Ik weiger te sterven, hè?' Ik veeg een ontsnapte traan uit mijn oog. 'Hoe noemde je mij ook alweer?'

Zijn gezicht klaart op bij de herinnering. 'Een kakkerlak.' Hij grinnikt hoofdschuddend. 'Je bent een verdomde kakkerlak, prinses.'

HOOFDSTUK 5

Rai

Ik heb dit weerzien en de ingestudeerde woorden steeds weer herhaald in mijn hoofd.

Dit gesprek dook voortdurend op in mijn tollende gedachten, dwong mijn voeten om de bekende route af te leggen naar zijn werkkamer. De werkkamer die ooit van onze vader was, op wie mijn broer steeds meer lijkt.

Of misschien ook niet. Misschien is hij helemaal niet zoals de man aan wie ik een hekel had.

Ik weet niet wat ik moet denken na Kitts verdoemende verklaring in de troonzaal. En dat is precies de reden waarom ik voor die vertrouwde houten deur sta: ik wil antwoorden.

Na drie keer kloppen draai ik de deurknop om en loop de kamer in. Het is er bedompt, zoals in die kelder waar de Handhaver zijn Zilveren Redder terugzag. Ik bekijk de werkkamer goed, deze vier muren waarin zo'n groot stuk van mijn verleden gevangen zit. In de haard komen sintels langzaam aan hun einde, ze gloeien zwakjes met de laatste restjes warmte. Er staan drie stoelen naar de open haard gericht en een verweerde leren leunstoel die net iets te lang mijn aandacht trekt.

Ik schraap mijn keel en loop met grote passen naar de grote schrijftafel in het midden van het vertrek. Kitts hoofd is gebogen, zijn ogen schieten over het perkament tussen

zijn vingers. Pas als ik vlak voor hem sta, kijkt hij op. ‘Dag broertje.’

Ik knipper verbaasd door de liefdevolle toon. Het klinkt zo vreemd uit de mond van de man die ik heb achtergelaten om de moordenaar van onze vader te gaan zoeken. Maar dit is niet die gebroken, doorgedraaide man waar het koninkrijk over heeft geroddeld. Dit is een compleet ander persoon.

‘Hallo Kitt’, antwoord ik langzaam. ‘Je ziet er... goed uit.’

Hij grinnikt een beetje en schuift zijn papieren opzij. ‘Ik heb me zonder twijfel al veel beroerder gevoeld. Dat weet je vast.’ De uitdrukking op zijn gezicht komt me bekend voor, als een glimp van de grijns die hij me vroeger zo vaak toewierp. ‘Het spijt me dat ik zo... afstandelijk was voor je vertrok. Maar ik heb gerouwd. Ik voel me lichter, als dat ergens op slaat.’ Hij schudt zijn hoofd, zijn blonde haar danst. ‘Ik heb de afgelopen weken veel geleerd.’

Ik hum zachtjes, want ik weet niet goed wat ik moet zeggen. Na een korte stilte kies ik voor: ‘Ik ben blij dat je je beter voelt.’

‘Meer als mezelf’, voegt hij er met een lachje aan toe. ‘O, en dit...’ Hij bladert door de stapel perkament op zoek naar iets. ‘Dit is van jou.’

Hij legt het voorwerp op het enige vrije stukje hout tussen de lagen van papier. Ik staar naar mijn Handhaversring en de afbeelding die erop prijkt. Twee leeuwen omlijsten een A, ons familiewapen en een symbool van kracht.

Ik wenste dat dat het enige was wat ik zag als ik ernaar keek.

In plaats daarvan zie ik alle afgrijselijke dingen die ik en de Handhavers voor mij in naam van dat wapen hebben gedaan. Het bloed dat is gevloeid om de macht van onze familie te beschermen. De orders die ik voor de rest van mijn leven moet opvolgen, geketend aan die naam.

Toch schuif ik hem aan mijn vinger, het koude staal prikt tegen mijn huid. Ik bal mijn hand tot een vuist en strek hem

weer. Tientallen jaren van dood zitten in deze ring en ik durf geen krimp te geven.

‘Nou’, mompel ik zachtjes, met mijn ogen nog steeds op mijn hand gericht. ‘Ik heb hem terugverdiend.’

Hij haalt zijn schouders een beetje op. ‘Je hebt haar naar mij gebracht, of niet soms?’

‘Inderdaad.’

En daar heb ik meer dan ooit spijt van.

‘Ik moet het je nageven, Kai.’ Hij leunt langzaam achterover in zijn stoel, weer iets wat vader ook altijd deed. ‘Ik wist niet of ze wel zou terugkomen.’

Het is lastig om tussen de regels door te lezen als ze vaag zijn. Ik weet niet meer of ik met mijn broer spreek of met de koning die hij is geworden. ‘En je was bang dat ik daar voor iets tussen zou zitten’, zeg ik sluw, de woorden die hij verzwijgt.

Er schuilt iets van verdriet maar ook een zekere geamuseerdheid in zijn glimlach. ‘Ik dacht dat je haar misschien zou laten gaan.’

‘Waarom heb je me niks gezegd over je plannen?’

De vraag vliegt uit mijn mond, veel harder dan ik had geoefend in mijn hoofd. Heel even kijkt hij me verbijsterd aan, tot zijn pas ontdekte kalmte terugkeert. ‘Ik wist eerlijk gezegd niet wat ik met haar aan moest. Tot ik naar Calums raad begon te luisteren. Tot ik in de archieven vaders brief aantrof.’

‘Dus Calum heeft gezegd dat je met haar moet trouwen?’ Het klinkt grommend. Dreigend. ‘Nog beter, waarom luister je in vredesnaam naar hem?’

‘Omdat hij me een heleboel inzichten heeft gegeven’, kaatst Kitt terug. ‘Ineens werd ik in de rol van koning gedwongen, verscheurd door woede en verdriet. En toen Calum me zijn verhaal vertelde, me toevertrouwde wat er werkelijk aan de hand was in de sloppenwijken, realiseerde ik me dat ik nauwelijks iets wist over mijn eigen koninkrijk.’ Zijn borst gaat